

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/110/2018
Identifikačné číslo spisu:	6409203104
Dátum vydania rozhodnutia:	11.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:6409203104.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu OZETA NEO, a. s., IČO: 36 329 843, so sídlom v Topoľčanoch, Dopravná 2098/9, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Zvara advokáti, s. r. o., IČO: 46 547 878, so sídlom v Bratislave, Námestie SNP 1, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci v sume 183.149,32 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 5 C 71/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. decembra 2017 sp. zn. 13 Co 558/2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. decembra 2017 sp. zn. 13 Co 558/2016 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 177.841,12 eur a vo výroku o trovách prvoinštančného konania, a ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženej povinnosti zaplatiť úroky z omeškania tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 177.841,12 eur vo výške 6 % ročne od 3. októbra 2008 do zaplatenia, ako aj vo výroku o trovách odvolacieho konania z r u š u j e a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1.Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 31. augusta 2016 č. k. 5 C 71/2016-315 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody za nesprávny úradný postup sumu 177.841,12 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 3. októbra 2008 do zaplatenia, konanie v časti zaplatenia sumy 5.308,20 eur a úroku z omeškania zo sumy 183.149,32 eur vo výške 6 % ročne, počítaný od 18. augusta 2005 do zaplatenia zastavil a žalobcovi priznal trovy konania v pomere 94,20 %.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že na Okresnom súde Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) prebiehalo pod sp. zn. 1Er/55/05 exekučné konanie na návrh oprávnenej Sociálnej poisťovne Bratislava, proti povinnému M-STAVBÁR, spol. s r. o., Rimavská Sobota, o vymoženie sumy 13.823.522 Sk. Dňa 22. apríla 2005 vydal okresný súd poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr.

Róbertovi Tutkovi. Okresný súd uznesením z 1. júna 2005 schválil príklep, ktorý bol udelený dňa 23. mája 2005 súdnym exekútorom k nehnuteľnostiam špecifikovaným v predmetnom uznesení (č. l. 122 a 123 spisu sp. zn. 1Er/55/05) v prospech vydražiteľa V. W., ktorý urobil najvyššie podanie vo výške 14.145.496 Sk. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 17. júna 2005. Súdny exekútor dňa 12. júla 2005 doručil okresnému súdu návrh na schválenie rozvrhu výťažku z dražby. Okresný súd uznesením z 22. júla 2005 nevyhovel námietkam Sociálnej poisťovne a zároveň schválil rozvrh výťažku z dražby vykonanej dňa 23. mája 2005. Rozdeľovaná podstata predstavovala 14.145.596 Sk ako výťažok z dražby. Na uvedenom uznesení bola vyznačená právoplatnosť dňom 18. augusta 2005. Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podala dňa 22. júla 2005 Sociálna poisťovňa, pobočka Rimavská Sobota, odvolanie, s tým, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 21. februára 2006 sp. zn. 14CoE/2/06 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podaním zo 14. júla 2006 právny predchodca žalobcu oznámil súdnemu exekútorovi zmenu v osobe záložného veriteľa z Fondu národného majetku SR na právneho predchodcu žalobcu, a to titulom postúpenia pohľadávky zabezpečenej záložným právom na majetok povinného. Následne právny predchodca žalobcu žiadala vydať uznesenie o rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností. Okresný súd Rimavská Sobota dňa 28. júna 2007 vydal nové uznesenie, kde opätovne schválil rozvrh výťažku z dražby, konanej dňa 23. mája 2005. Okresný súd na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zabezpečenej záložným právom na majetok povinného mal za preukázanie aktívnu legítimáciu žalobcu (jeho právneho predchodcu) v tomto konaní. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením vydanom v konaní sp. zn. 14CoE/83/07 zmenil uznesenie okresného súdu, a to tak, že rozvrh výťažku z dražby neschválil, pričom v odôvodnení poukázal na pochybenie exekútora pri vyčíslení trov exekučného konania a pri určovaní poradia uspokojovaných záložných veriteľov. Súdny exekútor však na základe vyznačenej právoplatnosti na uznesení z 22. júla 2005 sp. zn. 1Er/55/05, ktoré bolo opatrené doložkou právoplatnosti, plnil, hoci uvedené rozhodnutie nemalo nadobudnúť (nenadobudlo) právoplatnosť a preto zo strany súdneho exekútora JUDr. Tutka nemala byť exekúcia realizovaná (nemalo dôjsť k rozvrhu výťažku).

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že Krajský súd v Banskej Bystrici (ako súd odvolací) rozhodnutím z 31. marca 2016 sp. zn. 16Co/471/2015 zrušil pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie z 28. októbra 2009 č. k. 5C/113/09-100 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo veci vyslovil záväzný právny názor, že v danom prípade je daná existencia protiprávneho úkonu, spočívajúceho v nesprávnom vyznačení doložky právoplatnosti na uznesení Okresného súdu Rimavská Sobota z 22. júla 2005, a že žalobcovi vznikla škoda. Ďalej konštatoval, že otázka príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou, a pokiaľ je v konaní preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Rimavská Sobota, vznik škody, ako aj príčinná súvislosť medzi nimi, je daná zodpovednosťou žalovanej za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci. Súdu prvej inštancie následne uložil povinnosť zistiť skutočnú výšku škody s poukazom na to, že ňou nie je hodnota všetkých nehnuteľností, ktoré boli predmetom záložného práva, ale len tá časť hodnoty nehnuteľností, ktoré boli predmetom záložného práva, ktorá by bola žalobcovi pripadla pri dodržaní zákonného postupu pri rozvrhu výťažku z dražby, pri zohľadnení nárokov jednotlivých veriteľov podľa poradia ustanoveného zákonom.

4. Súd prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedený záväzný právny názor odvolacieho súdu uviedol, že nesprávnym vyznačením doložky právoplatnosti došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a teda k protiprávnemu konaniu, ako predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu, ktorou je majetková ujma objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Poukázal na to, že ide o objektívnu zodpovednosť za škodu, ktorej sa žalovaná nemôže zbaviť. Poškodenému (žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi) mala, vyznačením právoplatnosti na neprávoplatnom uznesení okresného súdu, vzniknúť škoda, keď v dôsledku uvedeného nesprávneho úradného postupu, došlo k uspokojeniu len jedného z veriteľov dlžníka, a nie aj žalobcu (jeho právneho predchodcu), bez ohľadu na to, že žalobca, resp. jeho právny predchodca odvolanie voči uzneseniu o schválení rozvrhu výťažku z dražby nepodal. Podľa názoru súdu prvej inštancie, bez vyznačenia právoplatnosti na neprávoplatnom rozhodnutí, by škodný následok (realizácia rozvrhu výťažku z dražby, pri ktorej právny predchodca žalobcu nebol uspokojený vo svojich právach), nenastal. V danej veci, tak bola podľa súdu preukázaná existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pričom táto bola priama, bezprostredná, neprerušená, a

nebola sprostredkovaná. Iba v dôsledku nesprávneho vyznačenia právoplatnosti na neprávoplatnom uznesení došlo k realizácii exekučného titulu nezákonným spôsobom, a to rozvrhom výťažku z dražby. V danej veci mal tak súd prvej inštancie preukázaný nesprávny úradný postup, vznik škody, ako aj príčinnú súvislosť medzi nimi, a preto bola daná zodpovednosť žalovanej za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci.

5. Pokiaľ išlo o samotnú výšku škody, súd prvej inštancie pri jej určení vychádzal z toho, že záložným právom k nehnuteľnostiam dlžníka (M-STAVBÁR, spol. s r. o.) vedeným na LV č. XXXX, k. ú.: G., boli zabezpečené pohľadávky Fondu národného majetku (právneho predchodcu žalobcu), Sociálnej poisťovne Rimavská Sobota, Daňového úradu Rimavská Sobota a V. W. (pôvodne VÚB, a. s.). Súdny exekútor z výťažku dražby (na základe neprávoplatného rozhodnutia, resp. rozhodnutia s nesprávne vyznačenou právoplatnosťou) po uspokojení trov exekúcie, uspokojil len pohľadávku V. W.. Krajský súd v Banskej Bystrici, vo svojom uznesení z 25. septembra 2007 č. k. 14CoE/83/07-206, okrem iného uviedol, že súdny exekútor pochybil pri uspokojovaní jednotlivých záložných veriteľov, keď nebral do úvahy rozsah jednotlivých záložných práv k jednotlivým nehnuteľnostiam zapísaných na LV č. XXXX a na úkor ostatných záložných veriteľov uprednostnil záložného veriteľa, ktorého záložné právo bolo síce zapísané ako prvé v poradí, ale len k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX ako parcela č. 516, 1173/4 a 1157/5. Hodnota nehnuteľností, ktoré boli predmetom dražby, bola znaleckým posudkom Ing. Bartolomeja Turociho, stanovená na sumu 5.517.556,40 Sk (183.149,32 eur). Fond národného majetku SR (právny predchodca žalobcu), ako záložný veriteľ, mal právo, aby jeho pohľadávka bola uspokojená z výťažku predaja nehnuteľností ako pohľadávka v 1. poradí. Po odpočítaní trov exekúcie vo výške 411.575 Sk, na rozdelenie veriteľom podľa § 157 ods. 1 písm. c/ Exekučného poriadku, mala potom pripadnúť suma 13.734.021 Sk (455.885,98 eur). Súdny exekútor mal z uvedeného výťažku uspokojiť veriteľov, ktorí mali svoje pohľadávky zabezpečené záložným právom, a to podľa času vzniku záložného práva. Hodnota vydražených nehnuteľností, založených v prospech Fondu národného majetku SR, podľa času vzniku v 1. poradí predstavovala z celkovej sumy, ktorá bola dosiahnutá vydražením 39,01 % (5.517.566,40 Sk : 14.145.596 Sk). Na pohľadávky Fondu národného majetku SR mala potom z rozvrhovanej sumy, pripadnúť suma 5.357.641,59 Sk, čo predstavovalo 39,01 % zo sumy 13.732.021 Sk, čiže 177.841,12 eur. Z týchto dôvodov, súd prvej inštancie žalobe v tejto výške škody, vyhovel. Za nedôvodnú považoval argumentáciu žalovanej, že sa mal žalobca pred podaním žaloby o náhradu škody najskôr domáhať vydania bezdôvodného obohatenia (od p. W.), ako aj, že priznanie náhrady škody by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Takisto za nedôvodnú, vyhodnotil i žalovanou vznesenú námietku premĺčania uplatneného nároku. O príslušenstve pohľadávky rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., s tým, že počiatok omeškania určil dňom nasledujúcim po márnom uplynutí lehoty na predbežné prejednanie nároku. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP.

6. Na odvolanie žalovanej, Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 14. decembra 2017 sp. zn. 13 Co 558/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 177.841,12 eur a vo výroku o trovách konania, ďalej zmenil napadnutý rozsudok v časti uloženej povinnosti zaplatiť úroky z omeškania tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 177.841,12 eur vo výške 6 % ročne od 3. októbra 2008 do zaplatenia, a v časti zaplatenia úrokov z omeškania vo výške 2,5 % ročne zo sumy 177.841,12 eur od 3. októbra 2008 do zaplatenia žalobu zamietol. Zároveň konštatoval, že vo výroku o čiastočnom zastavení konania zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

7. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že pôvodne o žalobe súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom z 28. októbra 2009 č. k. 5C/113/09-100 tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 183.149,32 eur s príslušenstvom. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 18. februára 2010 č. k. 16Co/13/2010-126 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dospel k právnomu záveru, že nakoľko Fond národného majetku SR (ďalej len „FNM“) nepodal proti uzneseniu, ktorým súd schválil rozvrh výťažku z dražby, odvolanie (toto podala len Sociálna poisťovňa), tento nekonal (bol nečinný), opravný prostriedok nevyužil, a preto vznik škody

na jeho majetku nemohol byť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu. Uviedol, že nebyť odvolania Sociálnej poisťovne, tak by predmetné uznesenie okresného súdu, v dôsledku nečinnosti FNM SR, nadobudlo právoplatnosť. Toto rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. februára 2010 sp. zn. 16Co/13/2010 bolo následne zrušené Najvyšším súdom SR, uznesením z 27. apríla 2011 sp. zn. 2 Cdo 129/2010 z dôvodu, že odvolací súd rozhodol o odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Následne Krajský súd v Banskej Bystrici, po nariadení pojednávania, rozsudkom z 13. októbra 2011 č. k. 16Co/188/2011-184 opätovne rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol. I toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zrušené Najvyšším súdom SR, uznesením z 30. apríla 2013 sp. zn. 7 Cdo 52/2012, z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozsudku. Na to odvolací súd, uznesením zo 6. novembra 2013 č. k. 16Co/279/2012-223 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd pritom dospel k záveru, že nesprávnym vyznačením doložky právoplatnosti na uznesení z 22. júla 2005 sp. zn. 1Er/55/05 došlo k nesprávnemu úradnému postupu tohto okresného súdu, a uspokojením len jedného z veriteľov (V. W.), došlo i k vzniku škody na strane právneho predchodcu žalobcu. Odvolací súd však spochybnil žalobcom uplatnenú výšku škody, ktorou podľa neho nebola hodnota všetkých nehnuteľností, ktoré boli predmetom záložného práva, ale len ich pomerná časť, ktorá by bola žalobcovi pripadla pri dodržaní zákonného postupu pri rozvrhu výťažku z dražby pri zoradení nárokov jednotlivých veriteľov podľa poradia ustanoveného zákonom. Odvolací súd nepovažoval za sporné, že v súdnej veci bol daný i kauzálny nexus medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody. I toto rozhodnutie Najvyšší súd SR zrušil (uznesením z 26. marca 2015 sp. zn. 8 Cdo 102/2014), keď vytkol odvolaciemu súdu, že tento vo svojom rozhodnutí presvedčivo nevysvetlil zmenu svojho právneho názoru. Odvolací súd, v poradí ďalším uznesením z 31. marca 2016 č. k. 16Co/471/2015-276, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom vo svojom rozhodnutí odôvodnil zmenu svojho predošlého právneho názoru. Opätovne dospel k záveru, že sporným v konaní ostala len výška nároku na náhradu škody. Súd prvej inštancie následne vo veci rozhodol rozsudkom z 31. augusta 2016 č. k. 5 C 71/2016-315.

8. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci na základe vykonaného dokazovania a následne vec aj správne právne posúdil. Svoje rozhodnutie i riadne, dostatočne, zrozumiteľne a jasne odôvodnil.

9. Odvolací súd sa potom stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nesprávnym vyznačením doložky právoplatnosti na uznesení Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 1Er/55/05 z 22. júla 2005 (z dôvodu podaného odvolania Sociálnou poisťovňou), došlo k nesprávnemu úradnému postupu tohto okresného súdu. Na základe nezákonne vyznačenej právoplatnosti na neprávoplatnom uznesení došlo k plneniu súdneho exekútora JUDr. Tutku len v prospech jedného z veriteľov, a to v prospech V. W., a nie aj právneho predchodcu žalobcu. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní tak rešpektoval právny názor nadriadeného súdu vyslovený v jeho uznesení z 31. marca 2016 č. k. 16Co/471/2015-276 (strana 22 a 23 uznesenia) a rešpektoval aj záver tohto súdu v otázke príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Následne sa súd prvej inštancie správne zameral len na zistenie výšky škody, ktorej ustálenie považoval za správne i odvolací súd.

10. K jednotlivým dôvodom odvolacej argumentácie žalovanej uviedol, že žalobca bol v spore aktívne vecne legitimovaný, keď žalovanú pohľadávku nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávok zo 14. októbra 2011, ktorou pôvodný žalobca TIKKA INVESTMENTS LIMITED postúpil ako postupca pohľadávku proti žalovanej terajšiemu žalobcovi OZETA NEO, a. s. Za nedôvodnú považoval námietku o neexistencii príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V tomto smere poukázal na podrobné posúdenie tejto otázky vo svojom predošlom zrušujúcom uznesení z 31. marca 2016 č. k. 16Co/471/2015-276, ako aj uznesení zo 6. novembra 2013 č. k. 16Co/279/2012-223, na ktoré v podrobnostiach odkázal. K námietke žalovanej ohľadne prezumovania rozhodnutia o rozvrhu výťažku z dražby súdom prvej inštancie, za situácie, že by došlo k jeho právoplatnému schváleniu ešte pred rozhodnutím súdu o zastavení exekučného konania ex offio pre začatý konkurz povinného, odvolací súd uviedol, že žalobca sa nedomáhal náhrady škody vyčíslenej ako suma pohľadávky voči dlžníkovi M-STAVBÁR, spol. s r. o., ale škody vyčíslenej v sume, ktorá by žalobcovi pripadla z výťažku speňaženia

založenej veci, ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu a exekútor by vykonal rozvrh výťažku, ktorý by bol zákonný. Nešlo teda o prezumovanie rozhodnutia o rozvrhu výťažku z dražby, ale o vyčíslenie škody, ktorá žalobcovi (jeho právnenému predchodcovi) vznikla. V ďalšom sa nestotožnil ani s námietkou žalovanej, že žalobca si zavinil škodu sám, keď nevyužil možnosť domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky v konkurze. Podľa názoru odvolacieho súdu, zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť oprávnenej osoby domáhať sa svojej pohľadávky voči povinnej osobe v konkurznom konaní, a až následne v prípade jej neuspokojenia v konkurznom konaní, domáhať sa náhrady škody voči štátu. K možnosti uplatnenia moderačného práva (primeraného zníženia náhrady škody) zo strany súdu uviedol, že zodpovednosť štátu za náhradu škody je zodpovednosťou objektívnou, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Z uvedeného dôvodu neprichádzalo do úvahy ani moderačné právo v zmysle ustanovenia § 450 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zákon č. 514/2003 Z. z. je totiž vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym, t. j. v zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má aplikácia osobitného (špeciálneho) zákona č. 514/2003 Z. z. prednosť pred Občianskym zákonníkom, podľa ktorého sa postupuje len vtedy, ak neobsahuje osobitný zákon vlastnú právnu úpravu. Úprava náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je úpravou celkovou a nedostatok úpravy moderačného práva v zákone č. 514/2003 Z. z. nie je možné vykladať takým spôsobom, že pokiaľ tento zákon úpravu o moderačnom práve neobsahuje, uplatnia sa ustanovenia Občianskeho zákonníka (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 30 Cdo 3047/2013). V ďalšom odvolací súd zaujal právny záver, že nárok z bezdôvodného obohatenia má subsidiárny charakter, a preto vo všeobecnosti možno tento nárok uplatniť len vtedy, ak nemožno požadovať plnenie z iného titulu. Bezdôvodné obohatenie potom predstavuje len podporný titul pre ochranu osoby postihnutej v majetkovej sfére; primárnym však bude vždy inštitút náhrady škody, ak osobe dlžníka možno pričítať zodpovednosť za protiprávne konanie.

11. Za dôvodnú uznal odvolací súd iba argumentáciu žalovanej v otázke premčania novouplatneného úroku z omeškania. Uviedol, že žalobca si pôvodne uplatnil úroky z omeškania vo výške 6 % ročne od 18. augusta 2005 do zaplattenia. Podaním z 23. augusta 2016, doručeným súdu prvej inštancie 30. augusta 2016, si uplatnil úrok z omeškania od 3. októbra 2008, t. j. od prvého dňa nasledujúceho po uplynutí 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Uvedeným podaním, tak žalobca v skutočnosti čiastočne vzal žalobu späť ohľadom uplatnených úrokov z omeškania od 18. augusta 2005 do 3. októbra 2008 a zároveň žalobu rozšíril, keď si už neuplatňoval úroky z omeškania vo výške 6 % ročne, ale vo výške 8,5 % ročne. K čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo aj ohľadom istiny, ktorú žalobca uplatnil pôvodne v sume 183.149,32 eur, a ktorú podaním z 23. augusta 2006 upravil na sumu 177.841,12 eur. K čiastočnému späťvzatiu žaloby, teda došlo ohľadom rozdielu medzi pôvodne uplatnenou istinou a istinou uplatnenou podaním z 23. augusta 2016, ohľadom ktorej súd prvej inštancie konanie zastavil, a keďže v tejto časti odvolanie podané nebolo, zostal rozsudok v tejto časti nedotknutý.

12. Odvolací súd poukázal na to, že nárok žalobcu na úroky z omeškania, ktorý si uplatnil až podaním z 23. augusta 2016, nebol uplatnený v premčacej dobe (§ 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Preto odvolací súd, rozsudok súdu prvej inštancie v časti priznaného nároku na úrok z omeškania nad rámec 6 % ročne, t. j. vo výške 2,5 % ročne zo sumy 177.841,12 eur od 3. októbra 2008 do zaplattenia, zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Žalovanej tak uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 177.841,12 eur vo výške 6 % ročne od 3. októbra 2008 do zaplattenia, v lehote 60 dní. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

13. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Napadla ním výrok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 177.841,12 eur a vo výroku o trovách konania, a ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženej povinnosti zaplatiť úroky z omeškania tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 177.841,12 eur vo výške 6 % ročne od 3. októbra 2008 do zaplattenia. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP. Výslovila názor, že žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, nakoľko vzhľadom na opakované postupovanie pohľadávky žalobcovi nevznikla škoda v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s pochybením Okresného súdu Rimavská Sobota pri vyznačení právoplatnosti na

neprávoplatnom uznesení v exekučnom konaní sp. zn. 1Er/55/2005. Škoda mu vznikla v dôsledku uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky, uvedomujúc si stav a rizikovosť postúpenej pohľadávky. Uviedla, že jediným poškodeným subjektom mohol byť FNM, ako subjekt vlastniaci pohľadávku voči dlžníkovi v čase, kedy došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Tieto skutočnosti sa totiž odrazili aj v odkupnej hodnote pohľadávky, v zmysle ktorej bola táto pohľadávka (podľa zmluvy uzavretej medzi FNM a TIKKA) odkúpená za 2.427,40 eur. Žalovaná v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, uplatnila dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V tomto smere potom dovoláciu otázku vymedzila tak, „či svedčí aktívna vecná legitímácia žalobcovi v spore o náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu v prípade nadobudnutia pohľadávky voči dlžníkovi (nie štátu) na základe zmluvy, a či za danej situácie je možné aj v takom prípade ustáliť existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, ak do deja vstúpila ďalšia príčina - Zmluva o postúpení pohľadávky a zároveň § 9 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z.“. Mala za to, že aktuálny žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie práva na náhradu škody, keďže právnym základom na takéto jeho postavenie môže byť len zmluva o postúpení pohľadávky z FNM na TIKKA voči dlžníkovi M-STAVBÁR, spol. s r. o., s ktorou nie je spojený prechod prípadnej pohľadávky na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci voči štátu. Takúto pohľadávku môže mať iba FNM a jej základom je suma, o ktorú sa znížila odplata za predaj pohľadávky oproti sume, ktorú mohla odplata predstavovať, keby nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu. V ďalšom mala za to, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola doposiaľ vyriešená ani právna otázka, „či súdy, rozhodujúce podľa zákona č. 514/2003 Z. z. môžu v rámci konania prekročiť skutkový rámec veci a vychádzať zo svojich hypotéz (ako by súd, v tomto prípade súd exekučný, rozhodol, keby konal vo veci), ktoré nenachádzajú odraz v príslušných rozhodnutiach (v tomto prípade exekučného súdu)“, čím je v tejto otázke daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uvedené malo potom vplyv na posúdenie existencie ušlého zisku a ustálenie jeho výšky. Žalovaná namietala, že žalobca, resp. jeho právni predchodcovia si vznik škody zaviniли sami tým, že si neuplatnili svoju pohľadávku v konkurze, a preto by žalobca mal škodu znášať sám a zodpovednosť za ňu neprenášať na štát. Súdy nesprávne posúdili otázku zavinenia vzniku škody samotným žalobcom, tým, že tento odkupoval pohľadávku v čase, kedy výťažok z dražby bol súdnym exekútorom vyplatený a zároveň nepodnikol žiadne kroky k uspokojeniu svojho nároku priamo od dlžníka, konkrétne prihlásením pohľadávky do konkurzného konania. V danej veci potom neexistuje ustálená judikatúra súdov v otázke „zavinenia si škody žalobcom, ktoré spočíva nielen v odkúpení nebonitnej pohľadávky, ale i v neuskutočení žiadnych úkonov pre jej vymoženie od dlžníka“, čím je podľa žalovanej daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa názoru žalovanej, súdy boli tiež povinné vo veci aplikovať ustanovenie § 450 Občianskeho zákonníka, a využiť moderačné právo na zníženie výšky priznanej škody. Za právnu otázku, ktorá doposiaľ nebola riešená ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, potom označila „otázku aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka, konkrétne § 450, v konaniach o náhradu škody v zmysle osobitných právnych predpisov (zák. č. 514/2003 Z. z.)“. Napokon za dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP (t. j. rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu), žalovaná označila riešenie právnej otázky, „či vznikne škoda aj v prípade, pokiaľ existuje právna možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od iného subjektu“. Žalovaná v tomto smere zastáva právny názor, že pokiaľ existuje právna možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od iného subjektu, škoda ani nevznikne. V danej veci uvedené znamená, že p. W., ktorému súdny exekútor poskytol plnenie na základe uznesenia o rozvrhu výťažku s nesprávne vyznačenou právoplatnosťou (t. j. na základe rozhodnutia, ktoré okrem toho, že vzhľadom na podané odvolanie nemalo vyvolať účinky záväzného rozhodnutia, bolo aj neskôr zrušené), a teda odpadol dôvod pre poskytnutie plnenia súdnym exekútorom z výťažku z dražby, sa bezdôvodne obohatil a preto mal toto plnenie vydať. Podľa žalovanej, tak nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné uplatniť pred nárokom na náhradu škody, keďže až nevyhnutnosť bezdôvodného obohatenia je škodou. Ak žalobca disponuje pohľadávkou na vydanie bezdôvodného obohatenia voči inému subjektu, ktorú sa od dotknutého subjektu ani len nepokúša vymôcť, nemôže úspešne uplatniť nárok na náhradu škody voči štátu.

14. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu označil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom výroku za vecne správny, v ktorom sa odvolací súd náležite vyrovnal so všetkými dôvodmi obsiahnutými v odvolaní.

Žalovaná sa podľa neho domáha dovolacieho prieskumu nad rámec prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP (uznesenie Veľkého senátu sp. zn. 1 VCdo 2/2017). Z obsahu podaného dovolania a jednotlivých právnych otázok, ktorých právne posúdenie odvolacím súdom považuje žalovaná za nesprávne, je podľa žalobcu možné dospieť k záveru, že sa jedná o skryté, teda „ďalšie“ odvolanie, pretože žalovaná nesúhlasí iba s právnym posúdením jednotlivých otázok tak, ako boli posúdené súdom prvej inštancie a následne potvrdené aj odvolacím súdom. Skutočnosť, že žalovaná má na posúdenie veci iný právny názor, neznamená, že sama osebe môže byť dôvodom dovolania. V konaní nebolo sporné, že konaním Okresného súdu Rimavská Sobota došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý napĺňa podmienku protiprávneho konania orgánu verejnej moci v rámci exekučného konania a zároveň, že v jeho dôsledku došlo, vyplatením výťažku z dražby neoprávnenej osobe, ku škode záložného veriteľa (žalobcu). K otázke jeho aktívnej vecnej legitimácie v spore uviedol, že škoda pôvodnému žalobcovi vznikla v súvislosti s vymáhaním konkrétnej pohľadávky v exekučnom konaní. S postúpením tejto pohľadávky prešlo, ako právo s pohľadávkou spojené, na nového žalobcu aj právo domáhať sa jej náhrady v tomto konaní. Ak potom žalovaná mala pochybnosť o správnosti rozhodnutia súdu o pripustení žalobcu do konania namiesto pôvodného žalobcu, mohla a mala voči tomuto rozhodnutiu využiť riadny opravný prostriedok. Akékoľvek následné spochybňovanie právoplatného rozhodnutia súdu o pripustení zmeny strany sporu na strane žalobcu, by bolo spochybnením právnej istoty v právoplatné rozhodnutie súdu. Poukázal na to, že ak v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k vyznačeniu právoplatnosti na odvolaním napadnutom uznesení a vydaní výťažku neoprávnenej osobe, došlo k protiprávnemu konaniu, ktorým dôsledkom je skutočnosť, že pohľadávka veriteľa (žalobcu), riadne prihlásená v exekučnom konaní, nebola uspokojená z predaja založenej veci. Ak bolo následne exekučné konanie zastavené (ex off), nie je možné, aby exekučný súd svoj nesprávny úradný postup napravil. Uviedol, že na vznik škody a jej výšku nemôže mať žiadny vplyv odplata za postúpenie pohľadávky. Ak by totiž došlo i k bezodplatnému postúpeniu pohľadávky, s ktorou je spojený i nárok na náhradu škody, výška škody sa tým nezmení. Pokiaľ ide v danej veci o použitie ustanovenia § 450 Občianskeho zákonníka (tzv. moderačné právo súdu), žalobca mal za to, že použitie moderačného práva je v súvislosti s náhradou škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. vylúčené, a to nielen zo samotného textu § 450 Občianskeho zákonníka a jeho účelu, ale aj zo samotnej podstaty a cieľa zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca napokon nesúhlasil ani s právnym záverom, že sa mal pred uplatnením nároku na náhradu škody, najskôr domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, keďže na vznik takejto pohľadávky (na vydanie bezdôvodného obohatenia) nemal žiadny právny dôvod.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je prípustné a aj dôvodné.

16. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

17. Žalovaná zastáva názor, že jej dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/, c/ CSP, v zmysle ktorých je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/), alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

18. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho

súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, prijatý ako judikát R 71/2018).

19. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP tak dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená (preto ani nedošlo k ustáleniu jeho rozhodovacej praxe). Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je zase relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacím súdom riešená, pri jej riešení ale nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu preto, lebo jeho jednotlivé senáty zastávajú odlišné (rozdielne) právne názory, čo sa prejavuje v ich rozdielnom rozhodovaní. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vtedy, keď dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, je povinný označiť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o dovolateľom nastolenej právnej otázke rozhodoval rozdielne (1 Cdo 179/2017, 2 Cdo 37/2018, 3 Cdo 48/2018, 4 Cdo 21/2017, 6 Cdo 22/2017, 7 Cdo 25/2018, 8 Cdo 141/2017). Skutočnosť, že dovolateľ, ktorý vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, neuvedie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sú rozdielne, je dovolacím súdom považovaná za absenciu náležitostí dovolania v zmysle § 431 až § 435 CSP (1 Cdo 206/2016, 8 Cdo 141/2017, 8 Cdo 50/2017).

20. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

22. Podľa žalovanej súdy v danej veci nesprávne posúdili právne otázky týkajúce sa existencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, nesprávne ustálili existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody (keď vychádzali zo svojich hypotéz - ako by exekučný súd rozhodol, keby konal vo veci), nezohľadnili otázku zavinenia vzniku škody samotným žalobcom (keď tento odkupoval pohľadávku v čase, kedy výťažok z dražby bol súdnym exekútorom vyplatený a zároveň nepodnikol žiadne kroky k uspokojeniu svojho nároku priamo od dlžníka, konkrétne prihlásením pohľadávky do konkurzného konania), odmietli v danej veci aplikovať moderačné právo súdu dané im ustanovením § 450 Občianskeho zákonníka, čím je podľa nej v týchto otázkach daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, a napokon (s poukazom na rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho

súdu) nesprávne vyriešili i právnu otázku vzniku škody aj za situácie, že existovala právna možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od iného subjektu, čím je podľa žalovanej daný dôvod dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

23. Pokiaľ ide o otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, dovolací súd poukazuje na to, že pri postúpení pohľadávky dochádza k trvalej zmene v osobe veriteľa bez toho, aby sa súčasne zmenil obsah doterajšieho záväzkového vzťahu. Postupník nastupuje do právnej pozície doterajšieho veriteľa a požíva všetky práva postupcu. Postupník ako nový veriteľ, nadobúda spolu s postúpenou pohľadávkou aj legitímáciu na jej uplatnenie a vymoženie súdnou cestou. Postúpením (cesiou) na základe písomnej zmluvy prechádza pohľadávka z doterajšieho veriteľa (postupcu) na nového veriteľa (postupníka) v tom stave, v akom v okamihu postúpenia existovala, a to spolu s jej príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. V danej veci bola pohľadávka voči dlžníkovi (M-STAVBÁR, spol. s r. o.) na súčasného žalobcu postúpená spoločnosťou TIKKA INVESTMENTS LIMITED zmluvou o postúpení pohľadávok zo 14. októbra 2011, t. j. v čase potom, kedy už došlo k označenému nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, ako i v dôsledku neho k vzniku žalovanej škody. Žalovaná škoda mala teda nastať práve z dôvodu „nevymožiteľnosti“ tejto pohľadávky v exekučnom konaní, ku ktorej malo dôjsť v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (Okresného súdu Rimavská Sobota), a to nesprávnym vyznačením doložky právoplatnosti na uznesení z 22. júla 2005 o schválení rozvrhu výťažku z dražby dňom 18. augusta 2005. Je tak zrejmé, že právo na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa viaže práve na pohľadávku voči dlžníkovi - M-STAVBÁR, spol. s r. o. (je s ňou spojené), keďže táto sa v dôsledku neho mala stať nevymožiteľnou. Je potom nelogické, aby vlastníkom pôvodnej pohľadávky a pohľadávky na náhradu škody boli dva odlišné právne subjekty. Keďže škoda mala vzniknúť práve nevymožiteľnosťou pôvodnej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, poškodeným subjektom, resp. subjektom, ktorému vznikol nárok na náhradu škody, zostáva vlastníkom pôvodnej pohľadávky (žalobca po nadobudnutí pohľadávky jej postúpením). FNM nemohlo po postúpení pôvodnej pohľadávky zostať zachované právo na náhradu škody, keď škoda mala vzniknúť práve nevymožiteľnosťou tejto pohľadávky. Dovolací súd preto uzatvára, že ak bola platne postúpená pohľadávka oprávneného vymáhaná voči povinnému v exekučnom konaní, prešla na postupníka i aktívna legitímácia na podanie žaloby o náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu, v dôsledku ktorého sa táto pohľadávka stala nevymožiteľnou. Z uvedeného dôvodu nepovažoval dovolací súd námietku žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore za dôvodnú.

24. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je jeho objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť; založená je na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: a/ nesprávny úradný postup štátneho orgánu, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Dovolací súd v svojich skorších rozhodnutiach, napr. v rozhodnutiach z 30. júna 2010 sp. zn. 5 Cdo 126/2009, z 31. januára 2012 sp. zn. 6 MCdo 11/2010, z 27. júna 2018 sp. zn. 8 Cdo 112/2017 dospel k záveru, že príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť v o všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym

posúdením vecí vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná), sa zisťuje príčinná súvislosť. Pravda, protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody (kumulatívna kauzalita), stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Treba tiež rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vzniku toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú, prípadne či novou skutočnosťou došlo k prerušeniu pôvodného dejového sledu. V tejto súvislosti možno poukázať aj na Princípy európskeho deliktneho práva (Principles of European Tort Law - PETL), ktoré (ako dielo popredných predstaviteľov európskej civilistiky z prostredia akademicko-právnej praxe) právnický vymedzujú príčinnú súvislosť ako predpoklad zodpovednosti za škodu (porovnaj Luboš Tichý, Jiří Hrádek et al., Prokazování příčinné souvislosti multikauzálních škod, Univerzita Karlova v Praze 2010, str. 89). Podľa týchto princípov (čl. 3:104, bod 1), ak určitá skutočnosť viedla neodvratne k spôsobeniu škody, následná skutočnosť, ktorá by sama spôsobila tú istú škodu, nemôže byť braná do úvahy (nemožno na ňu brať zreteľ). Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu (ujmu).

25. Ako už bolo uvedené, otázka príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a konkrétnou škodou je síce v prvom rade otázkou skutkovou, pričom súd zisťuje jej existenciu, avšak záver, či v konkrétnom prípade, je či nie je daná príčinná súvislosť, je súčasne otázkou právnou, pretože súd tak robí záver o existencii jedného z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, pričom tento právny záver je samozrejme závislý na skutkovom zistení. Ak by príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastane. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinou, ale stačí ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú.

26. Dovolací súd je zhodne so žalovanou tohto názoru, že v danej veci k súčasnému (kumulatívne) splneniu podmienok vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup nedošlo. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca (jeho právny predchodca) voči žalovanej uplatňoval nárok titulom náhrady škody podľa zákona č. 514 /2003 Z. z. vo výške 5.517.556,40 Sk, spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 1Er/55/05, spočívajúcim v nesprávnom vyznačení doložky právoplatnosti na neprávoplatnom uznesení tohto súdu z 22. júla 2005 sp. zn. 1Er/55/05-137 o schválení rozvrhu výtlačku z dražby (dňom 18. augusta 2005) nehnuteľností vo vlastníctve povinného (M-STAVBÁR, spol. s r. o.). V dôsledku takéhoto postupu podľa neho nedošlo k uspokojeniu jeho pohľadávky (z výtlačku dražby) ako záložného veriteľa (jeho právneho nástupcu) zabezpečenej záložným právom k nehnuteľnostiam (vo vlastníctve povinného - záložcu) zriadeným na základe zmluvy o zriadení záložného práva uzavretej 14. apríla 1997 a prihlásenej v exekučnom konaní.

Z obsahu spisu Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 1Er/55/05 (a exekučného spisu EX 21/0) v právnej veci oprávnenej Sociálnej poisťovne Bratislava proti povinnému M-STAVBÁR, spol. s r. o.,

vyplýva, že okresný súd uznesením z 1. júna 2005 a právoplatným 17. júna 2005 schválil príklep udelený súdnym exekútorom JUDr. Róbertom Tutkom (poverenie na vykonanie exekúcie vydané 22. apríla 2005) k špecifikovaným nehnuteľnostiam v prospech vydražiteľa V. W. (urobil najvyššie podanie vo výške 14.145.496 Sk). Uznesením z 22. júla 2005 súd schválil rozvrh výtlačku z dražby nehnuteľností (vykonanej 23. mája 2005), na ktorom vyznačil právoplatnosť dňom 18. augusta 2005. To napriek tomu, že po odvolaní oprávnenej (Sociálnej poisťovne) krajský súd (uznesením z 21. februára 2006) uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Právny predchodca žalobcu (spoločnosť TIKKA INVESTMENTS LIMITED) podaním zo 14. júla 2006 oznámil exekútorovi zmenu v osobe záložného veriteľa (z Fondu národného majetku na spoločnosť TIKKA INVESTMENTS LIMITED) titulom postúpenia pohľadávky zabezpečenej záložným právom na majetok povinného. Po žiadosti tejto spoločnosti okresný súd (opätovne) uznesením z 28. júna 2006 schválil rozvrh výtlačku z dražby nehnuteľností, ktoré uznesenie krajský súd po odvolaní oprávnenej a právneho predchodcu žalobcu spoločnosti TIKKA INVESTMENTS LIMITED uznesením z 25. septembra 2007 zmenil tak, že rozvrh výtlačku z dražby nehnuteľností neschválil. Uznesením zo 14. marca 2011 okresný súd následne vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju v časti vykonania exekúcie predajom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, k. ú.: G.. Proti tomuto rozhodnutiu podala spoločnosť TIKKA INVESTMENTS LIMITED odvolanie, v ktorom namietala, že exekučný súd vydal uznesenie o zastavení exekúcie, hoci uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo 7. apríla 2008 bol na majetok povinného (M-STAVBÁR, spol. s r. o.) na základe návrhu SR - Daňového riaditeľstva SR, Daňového úradu Rimavská Sobota vyhlásený konkurz podľa zákona č. 7/2005 Z. z. V zmysle § 48 cit. zákona, sa exekučné konania vyhlásením konkurzu zastavujú. Ak v konaní o výkon rozhodnutia alebo v exekučnom konaní už došlo k speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu, avšak výtlačok ešte nebol vyplatený oprávnenému, výtlačok sa stáva súčasťou príslušnej podstaty a trovy konania sú pohľadávkou proti príslušnej podstate; ak je oprávneným veriteľ zabezpečenej pohľadávky, výtlačok exekútor alebo iný vymáhajúci orgán vypláti veriteľovi zabezpečenej pohľadávky do výšky jeho zabezpečenej pohľadávky, ako keby konkurz nebol vyhlásený. Dňom vyhlásenia konkurzu na majetok povinného, t. j. dňom 15. apríla 2008 došlo teda k zastaveniu celého predmetného exekučného konania na základe zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 4. novembra 2011 odvolanie spoločnosti TIKKA INVESTMENTS LIMITED odmietol. Z obsahu exekučného spisu ďalej vyplýva, že Okresný súd Banská Bystrica uznesením zo 7. apríla 2008 (právoplatným dňa 3. mája 2008) vyhlásil konkurz na majetok dlžníka - M-STAVBÁR, spol. s r. o. Súdny exekútor následne dňa 29. marca 2012 vrátil exekučnému súdu poverenie na vykonanie exekúcie.

27. Žalobca v konaní tvrdil, že na základe nezákonne vyznačenej právoplatnosti na neprávoplatnom uznesení došlo k plneniu súdneho exekútora JUDr. Tutku len v prospech jedného z veriteľov, a to v prospech V. W., a nie aj právneho predchodcu žalobcu. Nesprávne vyznačenie doložky právoplatnosti (dňom 18. augusta 2005) na uznesení z 22. júla 2005 považoval za nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého mu mala vzniknúť škoda v sume 177.841,12 eur, zodpovedajúca 39,01 % z celkovej sumy dosiahnutej vydražením nehnuteľností a určenej na rozdelenie veriteľom. Inými slovami výšku škody odvodzoval od sumy, ktorá by mu z exekúcie pripadla, ak by súdny exekútor vykonal rozvrh výtlačku správne (zohľadnil poradie vzniku záložných práv ako i rozsah zabezpečenia jednotlivými nehnuteľnosťami).

28. Ak súd v konkrétnej veci konštatuje existenciu (danosť) jednotlivých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, uskutočňuje tým svoj právny záver, a preto i otázka o tom, či v konkrétnom prípade, bola alebo nebola daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, je otázkou právnou, hoci je tento záver závislý na skutkovom zistení. Ak by totiž príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastane. Žalobcom tvrdené nesprávne vyznačenie doložky právoplatnosti na neprávoplatnom uznesení by síce bolo možné považovať za postup priečiaci sa zákonu (t. j. nesprávny úradný postup - k tomu pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR R 42/1998 v zmysle ktorého: „Nesprávnym úradným postupom podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb. je aj vyznačenie doložky právoplatnosti na rozhodnutí, ktoré doposiaľ nie je právoplatné“), na druhej strane ale nemožno prehliadať, že tento postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a

nesprostredkovane spôsobené práve (iba) týmto nesprávnym vyznačením doložky právoplatnosti. Žalobca sa v danej veci domáha náhrady škody predstavujúcej peňažnú sumu, ktorá by mu pripadla v exekúcii na uspokojenie jeho pohľadávky voči dlžníkovi (M-STAVBÁR, spol. s r. o.), ak by súdny exekútor postupoval pri rozvrhu výťažku v súlade so zákonom (t. j. zohľadnil by poradie vzniku záložných práv ako i rozsah zabezpečenia). Plnenie, ktorého sa žalobca domáha titulom náhrady škody, ale nepredstavuje jeho majetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota, ako súdu exekučného, pri vyznačovaní doložky právoplatnosti na neprávoplatnom uznesení; a to ani za situácie, že výťažok dosiahnutý speňažením nehnuteľností bol v dôsledku nesprávne vyznačenej doložky právoplatnosti medzičasom vydaný inému veriteľovi. V dôsledku uvedeného vznikol iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (na vrátenie predčasne vyplateného výťažku) od tohto veriteľa. Dovolací súd poukazuje na to, že aj keby súd nevyznačil právoplatnosť na neprávoplatnom rozhodnutí a súdny exekútor by nevydal tento výťažok veriteľovi p. W. (t. j. ak by nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu), žalobcova pohľadávka by aj tak nebola v predmetnom exekučnom konaní uspokojená. Z obsahu exekučného spisu totiž vyplýva, že v danej exekučnej veci nedošlo k schváleniu rozvrhu výťažku súdom, keďže žiadne z rozhodnutí exekučného súdu v tomto smere nenadobudlo právoplatnosť (prvý krát bolo rozhodnutie exekučného súdu krajským súdom zrušené a druhý krát zmenené tak, že rozvrh výťažku schválený nebol). Je tak zrejmé, že ak by aj súdny exekútor týmto výťažkom disponoval (t. j. nevyplatil ho medzičasom p. W.), nemohol by z neho uspokojiť pohľadávku žalobcu, dokiaľ by súd opätovne o rozvrhu výťažku právoplatne nerozhodol. K uvedenému však nedošlo, nakoľko medzičasom (v apríli 2008) bol na majetok dlžníka (M-STAVBÁR, spol. s r. o.) vyhlásený konkurz, v dôsledku čoho zo zákona (§ 48 zák. č. 7/2005 Z. z.) došlo k zastaveniu exekučného konania a nakoľko žalobca nemal v exekučnom konaní postavenie oprávneného (toto mala iba Sociálna poisťovňa, pobočka Rimavská Sobota) nemohol byť výťažok zo speňaženia nehnuteľností vyplatený žalobcovi (§ 48 veta druhá za bodkočiarkou). Navyše exekučný súd (aj keď až 3 roky po vyhlásení konkurzu) uznesením zo 14. marca 2011 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju v časti vykonania exekúcie predajom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, k. ú.: G., s tým, že odvolanie právneho predchodcu žalobcu voči nemu, krajský súd uznesením zo 4. novembra 2011 odmietol. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nebol so svojou pohľadávkou v exekučnom konaní uspokojený nie preto, že exekučný súd nesprávne vyznačil doložku právoplatnosti na uznesení z 22. júla 2005 č. k. 1Er/55/05-137, resp. že tento výťažok z daného dôvodu vydal veriteľovi p. W., ale z dôvodu, že vo veci nebolo vydané nové rozhodnutie súdu o rozdelení výťažku, ktoré by nadobudlo právoplatnosť, resp. že medzičasom došlo k zastaveniu exekúcie z dôvodu konkurzu vyhláseného na majetok dlžníka, čo bránilo v exekučnom konaní pokračovať. Inak povedané, a k b y a j nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu, žalobcova pohľadávka by v predmetnom exekučnom konaní uspokojená nebola. Majetok žalobcu s a teda nezmenšil v dôsledku namietaného nesprávneho postupu exekučného súdu, a teda v konaní nebolo v konkrétnostiach preukázané, že vznik škody na majetku žalobcu bol zapríčinený namietaným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody neexistuje bezprostredná vecná súvislosť. Nesprávny úradný postup tak nebol jedinou, dôležitou a podstatnou príčinou vzniku žalovanej škody. Podľa dovolacieho súdu, i nebyť tohto nesprávneho úradného postupu, škodlivý následok v podobe neuspokojenia pohľadávky žalobcu v exekučnom konaní, b y aj tak nastal. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je opodstatnené, lebo smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý spočíva na nesprávnom právnom závere, že v danej veci sú splnené podmienky pre zodpovednosť žalovanej za škodu.

29. Dovolací súd poukazuje i na vyjadrenia žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu v exekučnom konaní (viď podania z 27. októbra 2006, 15. januára 2007, 28. júna 2007) z ktorých potom vyplýva, že i samotný žalobca za nesprávny postup, v dôsledku ktorého mu v tom čase hrozila škoda, neoznačuje ani tak nesprávne vyznačenie doložky právoplatnosti na uznesení exekučného súdu, ale predovšetkým nečinnosť súdneho exekútora pri vyhotovovaní nového rozvrhu výťažku z dražby (najmä po zrušení rozhodnutia exekučného súdu krajským súdom), ako i jeho nezákonný postup, ktorým koná v rozpore s Exekučným poriadkom, tým že ignoruje zákonom chránené práva záložných veriteľov na prospech

jedného záložného veriteľa p. W.. Teda i samotný žalobca vznik, resp. hrozbu vzniku škody odvodzoval o d nesprávneho postupu súdneho exekútora (jeho nečinnosti a nesprávneho rozvrhnutia výťažku dražby) v predmetnom exekučnom konaní, a nie samotného exekučného súdu. Nakoniec i Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom uznesení z 25. septembra 2007, ktorým neschválil rozvrh výťažku z dražby nehnuteľností (v tomto smere zmenil napadnuté rozhodnutie exekučného súdu), označil za pochybenie postup súdneho exekútora pri uspokojovaní jednotlivých záložných veriteľov, keď tento „nebral do úvahy rozsah jednotlivých záložných práv k jednotlivým nehnuteľnostiam, zapísaným na LV č. XXXX a na úkor ostatných záložných veriteľov uprednostnil záložného veriteľa, ktorého záložné právo bolo síce zapísané ako prvé v poradí, avšak len k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX ako p. č. 516, 1172/4,7, 1157/5“. Žalobca si bol vedomý i toho, že po novom schválení rozvrhu výťažku dražby (ktorý by bol v súlade so zákonom) by bol p. W. povinný vyplatený výťažok súdnemu exekútorovi vrátiť, keďže táto skutočnosť by zakladala voči nemu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Samotné nesprávne vyznačenie doložky právoplatnosti, a z toho dôvodu vyplatenie výťažku p. W., by tak vyvolalo iba vznik práva na jeho vrátenie titulom vydania bezdôvodného obohatenia, nie však škodu na majetku žalobcu.

30. Pokiaľ u žalobcu nebola splnená jedna z kumulatívnych podmienok pre priznanie náhrady škody, a to existencia priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., bolo v ďalšom nadbytočné zaoberať sa ďalšími dovolacími dôvodmi žalovanej, keďže táto skutočnosť bola sama osebe dôvodom pre zrušenie rozsudku odvolacieho súdu v jeho napadnutých výrokoch.

31. Napriek uvedenému dovolací súd iba v krátkosti poukazuje na to, že ustanovenie § 450 Občianskeho zákonníka, dáva súdu možnosť náhradu škody primerane znížiť, z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Zníženie náhrady škody však neprichádza do úvahy, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne. Dovolací súd má za to, že cit. ustanovenie dopadá na prípady náhrady škody založenej na princípe subjektívnej zodpovednosti za zavinenie (konkrétne zavinenie z nedbanlivosti), keďže smerodajným je tu práve otázka jej zavinenia (ako už bolo uvedené, je totiž vylúčené, toto moderačné právo súdu uplatniť pri škode spôsobenej úmyselne). Aj preto pri uplatňovaní tohto moderačného práva, je súd povinný prihliadať na to, ako ku škode došlo, ako aj na osobné a majetkové pomery fyzickej osoby, ktorá ju spôsobila a na pomery fyzickej osoby, ktorá bola poškodená (§ 450 veta druhá OZ). Je preto vylúčené, aby súd pri aplikácii cit. ustanovenia prihliadal na pomery štátneho orgánu (orgánu verejnej moci), ktorý škodu spôsobil (zákon sa tu výslovne odvoláva na pomery „fyzickej osoby“). Cit. ustanovenie vychádza z koncepcie náhrady škody spôsobenej v súkromnoprávnom vzťahu, nie náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž založená na princípe objektívnej zodpovednosti, t. j. bez ohľadu na zavinenie. Ak by súdy boli oprávnené využívať svoje moderačné právo i v konaniach o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., štát by sa tým zbavoval svojej zodpovednosti za „nezákonnú“ činnosť svojich štátnych inštitúcií, čo by odporovalo zmyslu a účelu samotného zákona (§ 3 ods. 2).

32. Ani žalovanou namietanú otázku prednostného uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pred nárokom na náhradu škody, nebolo možné v kontexte prejednávanej veci považovať za dôvodnú, nakoľko žalobcovi žiaden nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči štátu nevznikol. Ak súdny exekútor vyplatil výťažok z dražby nehnuteľností inému veriteľovi - p. W., pričom tak urobil na základe neprávoplatného rozhodnutia súdu (ktoré navyše bolo neskôr zrušené, resp. zmenené), vznikla tomuto veriteľovi povinnosť ho vydať titulom bezdôvodného obohatenia. Táto povinnosť mu však nevznikla vo vzťahu k žalobcovi, ale k súdnemu exekútorovi. Medzi žalobcom a p. W., ani medzi žalobcom a štátom, nevznikol žiaden právny vzťah zo zodpovednosti za vydanie bezdôvodného obohatenia. Preto si žalobca nemohol vo vzťahu k týmto subjektom uplatňovať nároky z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobcovi titulom nesprávneho úradného postupu súdu, resp. súdneho exekútora potom mohol vzniknúť iba nárok na náhradu škody, ak by táto bola v priamej príčinnej súvislosti s označeným nesprávnym úradným postupom (čo preukázané nebolo). Posúdenie opodstatnenosti dovolacej argumentácie žalovanej by tak prichádzalo do úvahy iba za situácie, že by sa žalobca mohol svojho nároku voči štátu domáhať tak titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ako aj

titulom náhrady škody (čo však nebol posudzovaný prípad).

33. Vzhľadom k tomu, že medzi namietaným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a vznikom škody na majetku žalobcu neexistuje priama príčinná súvislosť, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je opodstatnené, lebo smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý spočíva na nesprávnom právnom závere, že v danej veci sú splnené podmienky pre zodpovednosť žalovanej za škodu. Z týchto dôvodov dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutých výrokoch zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu v rozsahu tohto zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

34. V novom rozhodnutí rozhodne súd o trovách pôvodného konania a trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.